

4e Diff. 3767 (16.) 2.
CAROLI AVGVSTI à BERGEN
MED. DOCT. ET PROF. PVBL. ORD.

ORATIO
DE
RHINOCEROTE

QVAM
HABVIT

XVI. OCTOB. MDCCXLVI.

QVVM TERTIVM PONERET
RECTORATVM ACADEMIAE

FRANCOFVRTI AD VIADRVM,
APVD, IOH. CHRISTIAN. KLEYB BIBLIOPOL.

Handwritten text in a cursive script, likely a letter or document. The text is written in dark ink on aged, slightly discolored paper. The handwriting is fluid and characteristic of the 17th or 18th century. The text is arranged in several lines, with some words appearing to be in a different script or language, possibly Latin or French, interspersed with English words. The overall appearance is that of a historical manuscript or correspondence.

Handwritten text in a cursive script, likely a letter or document. The text is written in dark ink on aged, slightly discolored paper. The handwriting is fluid and characteristic of the 17th or 18th century. The text is arranged in several lines, with some words appearing to be in a different script or language, possibly Latin or French, interspersed with English words. The overall appearance is that of a historical manuscript or correspondence.

Illustrissime Comes,
Vir Illustris, Director & Ordinarie
Academiae Celeberrime,
Viri maxime Reverendi, Jure Consultissimi,
Experientissime, Amplissimi,
Proceres Universitatis Excellentissimi,
Hospites omnium Ordinum & Dignitatum
quotquot adestis Honoratissimi,
Tuque Generosissimorum Nobilissimo-
rumque Juvenum Corona,
Spes Patriæ, Decus Academiae,
Delicium & Amor Musarum nostrarum.

Alto qui se aliquoties commisere
pelago, ac tædia infinitaque
pericula, quibus longinqua iti-
nera solent esse conjuncta, ex-
perti sunt, vix unquam novas moliuntur

peregrinationes, quin toleratas olim vicissitudines ad animum sollicite revocent, anxiique hæreant, & suspensi, quid iterum factu opus sit, & an tot rebus dubiis & vitæ periculis de novo quasi sese exponant? an potius negotiis suis compositis in tranquillo otii consistant portu? tandem necessitate ad iter coacti id quidem suscipiunt, sed curatius longe statum & rationes ejus subducunt: an scil. navigium, quod conscendunt, sit probum, non dehiscens, nec lacerum, nec putridum, sed firmum, optime constructum, imo ad quasvis turbulentas & horridas tempestatum injurias perferendas omnibus rite instructum, quo se tutos fore credunt ad maris æstuantis & procellosi fluctus ac fremitus? an porro constet de naucleri experientia, a quo sæpenumero tota navigantium fortuna pendet, qui quo navis artisque suæ peritior, si non semper & ubique dominus, attamen providus & fortu-

fortunatus plus sæpius exstat rector? an
denique anni tempestas commoda con-
stansque fuerit, ut quoad fieri potest, tran-
quillum & magis pacificum experiantur
pontum? an nova chlamyde? an sufficienti
viatico sint instructi? reliquos haud præ-
visos eventus Dei providentiæ & miseri-
cordiæ committentes. Idem propemo-
dum A. O. O. H. mihi usu venisse publice
nunc confiteor, semestri ab hinc spatio ex
vestro Patres Academiae Conscripti decre-
to tertium Academiae rectoratum adeunti.
Hunc enim ceu æquor spumeum, fragili
rate sulcandum, non poteram non ominari
mihi eo graviolem fore, & magis laborio-
sum ac molestum futurum, quo magis
mihi videbar gubernator ἀπραντότατος, suffici-
enti nondum instructus experientia, & fere
huic regundæ societati impar; quo certius
cognoveram adesse semper plures, regimi-
ni academico licet adscriptos, qui legibus
non

non obtemperando sancitis quamcumque
effrenam licentiam meditantur. Neque
enim latere me poterat, utpote rectoratu
bis jam defunctum, non semper rem mihi
futurum cum bene moratis civibus, ad pie-
tatem, studia litterarum, legum normam,
placidamque quietem recte compositis, sed
potius, quæ rectorum maxima crux est &
calamitas, cum quibusdam, licet paucis,
turbulentis & rixosis capitibus, cum gras-
fatoribus nocturnis, pulverem litterarium
nequiter cum arena gladiatoria miscenti-
bus, non considerantibus Musas ab omni
aevo feminas fictas imbecilles, plectris non
hastis, non gladiis sese delectantes, quæ
Castaliis fontibus, nullo vero sanguine tin-
guntur, nec maculantur, quibus asperio-
ribus ingeniis etiam optima præcepta, effre-
natam licentiam coercencia, eosque ad fru-
gem & probitatem revocantia sunt fastidio,
ut rectoribus, quantumvis alias de quibusvis
Musa-

Musarum filiis bene mereri studentibus, nil
inde, nisi innumera nascantur tædia. Spre-
tis vero his omnibus periculis jeci nihilomi-
nus aleam, fretus vestra P. A. C. benevola
opera, fretus bonorum quorumvis civium
diligentia & obedientia, fretus denique
cum animi tum corporis viribus semestri
hoc æstivo magistratum Academicum im-
pigre gessi, Deoque Triuni humillimas
nunc persolvo grates pro prosperrimo re-
ctoratus mihi concessi decursu. Idem Be-
nignissimum Numen almam hanc nostram
Viadrinam tam præclara docentium eru-
ditione, quam discentium ardore, optima-
rumque litterarum studio florentissimam,
perpetuam esse sinat ac jubeat. Non mi-
nus & Vobis P. A. C. obstrictum me de-
claro pro præstitis innumeris officiis, qui-
bus pro salute Academiae mecum vigilare,
atque res nostras mascule tueri & conser-
vare volueritis; vestra hæc in me collata
studia

Studia gratissima semper recolam mente,
nihil defugiturus unquam, quo hæc vestra
de me bene merita omni studio & obsequii
genere demerear dignissime. Tandem ad
vos Generosissimi & Nobilissimi Domini
Commilitones conversus, non hæsito Vo-
bis summas de vitæ vestræ ratione grates
persolvere, quam sub meo rectoratu lau-
dabiliter & tranquille instituitis, conti-
nuastis, Musisque, quæ nec strepitu nec
armis delectantur, vere sacraftis, quamque
vestro in liberales artes optimasque scien-
tias ardori tribuo, ut proin nullus dubitem,
quin laborum vestrorum fructum hinc
abituri & uberrimum & exoptatissimum
olim fitis percepturi.

Ne vero contra institutum majorum
peccem, quo rectoratu abiturus rector
de argumento quodam specioso ad Illu-
stre Auditorium verba facere tenetur; &
ego ad hoc, quicquid est officii, nullum
conve-

convenientius existimem, quam quod insperata præbet occasio, non melius id pauculum temporis impendendum esse duxi, quam si de *Rhinocerote*, bellua rara & nobis incognita, sed præter spem ultimis nundinis hic loci primum visa, paucis perorare sustineam.

Dicturum itaque me super hoc argumento, ut benevole vos A. O. O. H. audiatis, est quod enixis precibus a Vobis peto atque contendo.

Et primum quidem fateri necesse est, nullum fere dari animal, cujus descriptio magis sit in lubrico, quamquidem hujus, de qua dicturus sum, bestia, de qua propterea pro rostris dicere nunquam in animum induxissem, nisi mirandum hoc animal aliquoties curiosis & attentis oculis lustrandi & contemplandi occasionem nactus essem.

Est itaque *Rhinoceros* animal quadrupes, peregrinum, stupendæ molis, visu

B

horren-

horrendum, coloris fusci, pilis destitutum, lorica- tum sive magnis cutis plicis ac pedi- bus in comparatione corporis humilibus donatum, cornu in naso gerens paulo re- curvum, acuminatum, a quo & nomen vi græci vocabuli toti belluæ impositum est.

Nominis intuitu differt a Rhinocero- te ave, quam TERZAGA in *Catalogo musei Septaliani Rugam* vocat, volucre scil. cornu in rostro gerente, leve admodum, conca- vum, coloris flavescentis, longitudinis novem pollicum, cujus iconem BESLERVS, descriptionem vero BONTIVS & WORMIVS nobis reliquere.

Sed redeo ad Rhinocerotem quadru- pedem, cujus caput prælongis admodum maxillis instructum & proportionatæ cum corpore magnitudinis tantæ molis est, ut commode cum tribus capitibus bovinis comparari possit. Labiis gaudet prætu- midis, superiori grandiori, eminente in
apicem

apicem exprorecto, lingua adeo brevi, quæ
vix extra os exferi potest. Atque exinde
quæ PAVLVVS VENETVS *de Regionibus Orientalibus*,
& alii post ipsum scriptores historiæ natu-
ralis de lingua belluæ aspera & scrupea,
qua non solum ericeta percurrendo spino-
sos frutices degustare, sed & homines bru-
taque omnis generis lambendo enecare
dicitur, scriptis reliquere, minus veritati
consona esse videntur, nisi forsan de Rhi-
nocerote mare, non femella, intellectum
hoc velint auctores, quod tamen, defici-
ente oculari inspectione, analogiæ repu-
gnat, qua quippe dudum constat, unum
idemque animal solius sexus intuitu tam
insignem differentiam in lingua monstrare
neutiquam. Quare meo quidem calculo,
utrumque hoc, quo fungitur, officium,
spinis vescendi & animalia lambendo ne-
candi solis exsequitur labris, ad motus va-
rios edendos à natura affabre constructis,

præfertim superiori, præminente, ad arripi-
endam rapinam de industria facto. Dentes
habet in extremitate mandibulæ quatuor
incisores, binos inferne, binos superne po-
sitos. Afferunt autem custodes animal hoc
habere etiam ad finem maxillæ plures alios
molares, in faucibus hærentes, qui quidem
propter profunditatem faucium & longi-
tudinem maxillæ in conspectum non pro-
deunt, attamen satis se produnt animalis
masticatione. Oculos belluæ natura largita
est non procul ab extremo rostro supra
modum parvos, recta spectantes, nec vage
exspatiantes, versus nares a latere directos,
ut vix recorder animantis, quod oculos adeo
à fronte remotos gerat. Unde etiam, quæ
scriptores de hominibus huic bestię obviis,
fugam oblique arripientibus, scribunt, pro-
pemodum in veritate fundata esse liquet.
In supplementum parvorum luminum præ-
longas, facile mobiles, & fere porcinas fera
gerit

gerit aures, quas ad lubitum arrigit movet-
que. Cornu in naso gerit durum, fortissi-
mum, longitudine, ut nobis omnibus nuper
visum, pedis dimidii, a basi in apicem,
frontem versus, paulo recurvum & magni-
tudinis pro sexu & ætate admodum diversæ.
Marium enim longiora esse & latioremba-
sin habere, femellarum breviora, rectiora,
confirmare haud dubito. Notavit enim Cl.
CHARDIN in *Itinere Persico*, cujus nitidissima
hujus animalis figura proxime convenit cum
illa, nuper Berolini divulgata, cornu anima-
lis ab ipso in vivario Regis Persarum visum
fuisse magnitudine panis sacharini duarum
librarum. Neque tamen diffiteor cornu hu-
jus, sicut totius belluæ, mancam adhuc nimis
esse historiam, nunc ab hoc ceu simplicis,
nunc ab illo ceu geminati facti & descripti.
Quod si vero ea quæ Cl. KOLBE in *Descript.*
Capitis bonæ spei de cornu hoc notavit cum
aliorum relationibus confero, multis de
causis

causis porsuasus assevero, aut mares geminum in eadem basi cornu, alterum majus & inferius, alterum minus & superius: femellas autem unicum, idque satis crassum & parvum habere, aut diversam dari rhinocerotum familiam, aliam bicornem, aliam unicornem. Duplex tale cornu præter KOLBIVM, OLIGER JACOBÆVS in *Musæo Regio Danico* descripsit, cujus ramus alter acutior pedum duorum, obtusior alter pedis unius longitudinem habet, ex animali depromptum, quod in vivario magni Indiæ Mogolis trucidatum est. Similiter LVC. SCHROECKIVS in *Ephemeridibus Naturæ Curiosorum* meminit gemini cornu rhinocerotis Augustæ Vindellicorum visi. Denique MARTIALIS in pugna rhinocerotis cum tauro simplicis, cum urso vero geminati mentionem facit cornu, ut proin neuter à vero aberrare videatur, qui vel simplex, vel etiam geminatum animanti cornu adscribit. Quod vero

vero alterum, idque minus cornu scripto-
rum quidam ponant in dorso pone nucham,
æque fabulosum existimo, ac ZVCHELLI Itali
cujusdam scriptoris relationem de cornu
rhinocerotis mobili, ac interveniente dun-
taxat membrana capiti infixo, cujus ope,
ubi ad pugnam sese accingit, ita rigescit,
ut ferream duritiem acquirat, at laxato cin-
gulo iterum pristinae mobilitati restituatur.
Pellis nostri animantis hinc inde rugosa &
loricata, coloris est e nigro cineritii, qualis
elephantorum esse solet. Testibus AELIANO,
BONTIO & KOLBIO tantæ firmitatis est, ut
ægre jaculo penetrari queat, quam duriti-
em licet quadantenus deprehenderim ve-
ram, in bellua nostras visitante nundinas,
nihilominus delicatum bestiaæ sensum de-
mirari non destiti, ex levis virgæ percus-
sione omnino pavitantis & tremulæ. Or-
nata cæteroquin spectabatur pellis, si col-
lum & caput excipias, tuberculis paulo
eminen-

eminentibus, ejusdem cum cute coloris, ornatui testudinis quoad figuram & colorem similibus, maxime circa postremas partes & femora, succulentis, licet duris, ut ex attritu animalis ad asseres caveæ, qua continebatur, illico sanguinem plorarent. Quod & an in feris bestiis tesqua sub cœlo fudo & aestuante incolentibus, ac de reliquo haud ita saginatis obtineat, merito futuro perigrinantium scrutinio relinquo. Interea cutis hinc inde crassas & profundas format plicas seu rugas, quarum primaria secundum longitudinem colli pone aures utrinque decurrit, sat apprime cucullam repræsentans. Alia scapulas utrinque tegit ad ventrem usque porrecta. Tertia ventrem & dorsum involvit, iterumque alia transversim incedens femora cingit, omnes vero simul sumptæ diversos formant circulos qui multis imposuere quasi bellua scutis tecta sit. Quibus etiam cutis plicis & circulis tribua.

tribuatur necesse est, quod in hoc animali
nunquam, sicut quidem in reliquis fieri
observatur, articulationes & apophyses os-
sium sub cute emineant. Veteribus has
rugas non fuisse incognitas, testem ocula-
tum habeo STRABONEM, qui duo cingula,
alterum jubam versus, alterum ad lumbum
se vidisse scribit. Hunc loricatedum cor-
poris habitum si quis cum colore obscure
cineritio contulerit, non mirabitur, cur
Lusitani hoc animal monachum Indorum
vocaverint. Et profecto! subrisi mecum,
quod antequam hoc mihi cognomen
innotuerit, ex primo animantis aspectu
in cogitationem fratris Capucini incide-
rim, cucullatum ejusmodi sacerdotem
fatis apprime repræsentantis: quod tamen
liber ab omni offensa pace reverendi cæ-
teroquin ordinis temporis causa dixerim.
Quantus uberum, quæ una cum ungulis
characterem genericum Cl. LINNAEO con-
stituunt,

stituunt, hujus femellæ hic visæ sit numerus, prohdolor! tum temporis nihil minus quam de occasione cogitans rhinocerotem in cathedram producendi publicam, observare prorsus neglexi. Caudam denique mediocrem & scabram habet bestia ex decem vel pluribus quasi nodis constantem longitudine unius & quod excurrit pedis, ungulas trifidas, media parte crassiori existente, posterius cute & tuberculis tectas. Fimi egerit globulos caballinis propemodum similes. Magnitudine totius corporis teste BONTIO elephanto proxime accedit, nisi quod pedibus sit longe humilioribus, & propterea non tam conspicuum animal. Longitudine quarta circiter parte bovem excedit. Ad ruminantia autem pertinere custodes nunquam observarunt. De natura ejus hoc duntaxat constat, cum elephanto inimicitias gerere, nec sævire in hominem nisi laceffitum, quan-

quanquam Cl. CHARDIN Ispahani, Persiæ metropoli, viderit rhinocerotem cum elephantis ex uno præsepio pabulum vorantem. Voce suæ imitari scribit BONTIVS, quem grunnitum in nostro animali potius mugitum dixerim, qualis est vaccæ vitulum ad se invitantis tenellum.

Atque hætenus dicta, quantum mihi blandior, ceu vera & indubitata pronuntiabunt, qui mecum admirandam hanc bestiam contemplati sunt.

Veteribus non incognitum fuisse rhinocerotem præter ea, quæ superius retuli, tradit AELIANVS, qui Græcorum & Romanorum per multis visum, & bene notum describit, in summa nare cornu gerentem, mucronis acuti, robore nec ferro quidem concedens, pellem tantæ firmitatis, ut ægre jaculo penetrari queat, longitudine esse parem elephanto, cruribus multo brevioribus. Ejusdem auctoritatis testem

produco PLINIVM, qui refert rhinocerotem unum in naso habere cornu, eoque ad saxa limato se præparare ad pugnam cum elephanto, & in dimicatione alvum maxime petere, quam scit esse molliorem. Audiamus & hac de re MARTIALEM, cujus illa sunt de robore hujus belluæ:

*Præstitit exhibitus tota tibi Cæsar arena,
Quæ non promisit prælia Rhinoceros,
O quam terribiles exarsit pronus in iras
Quantus erat cornu, cui pila taurus erat.*

Ex quo ut opinor testimonio luculenter constat hoc animal ludis publicis apud Romanos expositum fuisse, quod idem ante MARTIALEM usu venisse PLINIVS de Cneji Pompeji, DIO CASSIVS de Augusti temporibus testantur.

Devastato autem Romano imperio nulla amplius extitit opportunitas ejusmodi animantia peregrina in Europam transferendi, quo factum est, ut mediæ ævi scripto-

scriptores in varias, sibi contradicentes, ne dicam absurdas de rhinocerote sententias iverint. Instauratis autem sæculo decimo quarto post Christum natum peregrinationibus maritimis per Lusitanos & Hispanos, regnante Emanuele, Lusitanorum rege, anno millesimo quingentesimo decimo quinto rarum & a tempore Romanorum inauditum Ulissopolis intra muros suos vidit spectaculum, pugnantem cum elephanto rhinocerotem, utrosque ex India advectos. Cui tum temporis belluæ, quicquid novi GESNERVS, ALDROVANDVS, NIEREMBERGIVS, aliique de rhinocerote scriptis consignarunt unice tribuendum habent. Anno millesimo sexcentesimo octuagesimo quarto iterum in Anglia visa est hæc bellua, tandem his nostris in diebus in Germania, ut adeo nunc tertium sit, qua belluam post tempora Romanorum vidit Europa.

An vero antiquissimis temporibus ante
conditam

conditam urbem Romam Israelitico populo innotuerit animal, & an ejus mentio fiat in sacris litteris, de eo valde dubito, hac in re subscribens doctissimo BOCHARTO, qui solide demonstravit per vocabulum hæbraicum *Reem* vel *Rem*, quod interpretum nonnulli rhinoceroti, alii monoceroti tribuunt, non rhinocerotem, sed orygen, capræ sylvestris speciem; vel quoque ut mavult Celeberrimum Academiae Batavæ decus SCHVLTENSIVS potius urum intelligendum esse.

Monocerotes autem dari seu bestias unicornes unum in fronte cornu gerentes, amplius in dubium vocari nequit, ex quo nostri ævi scriptor JEREMIAS LOBO in itinere Abyssiniæ experientia edoctus testatur dari in provincia Africæ Agaorum dicta, tales unicornes famulos, equi magnitudine & figuræ, adeo feros & indomitos, qui nulla arte humana coerceri possunt, & merito condo-

condonandum esse antiquis scriptoribus, qui quicquid de unicornibus notarunt, teste LVDOLFFO. *Hist. Aethiop.* ita confuse traderunt, ut quædam de rhinocerote, quædam de oryge, quædam de asinis Indicis, quædam de monocerote pisce accipienda veniant.

Multo minus ii sunt audiendi, qui ex rhinocerote Behemotum Jobi faciunt, utpote quem hippopotamum vel elephantem esse facile largimur BOCHARTO & SCHVLTENSIO. Nusquam enim relatum legimus, hoc animal in Syria, Mesopotamia, Arabia vel Aegypto, regionibus Jobo sine dubio cognitis inveniri, quicquid etiam PAVLVS DIACONVS de hoc animante sub nomine bovis Aegyptii fabulatur, in quam regionem non nisi fortuito casu potuit inferri. Neque Leviathan Jobi aliquid pro rhinocerote decernit, cum laudatus modo BOCHARTVS id merito crocodilo tribuendum esse existimat. Venio

Venio nunc sensim ad eam Orationis
meæ partem, ubi cujusnam generis sit hoc
animal vobis declarandum esse duco. Ini-
tio scilicet natura rerum tot individua pro-
duxit, ut fatigarint hætenus eruditorum
industriam in formanda apta & naturæ
convenienti dispositione. Tandem quod-
vis naturæ regnum in suas classes, ordines,
genera & species dispartiti sunt scriptores,
sub quibus amplissimus rerum naturalium
campus commode comprehendi possit.
Habet itaque & regnum animale suas clas-
ses, quarum primariam nobis sistunt qua-
drupedia. Cujus etiam cum sine dubio sit
rhinoceros, ordo & genus investigandum
erit, sub quo collocanda sit hæc bestia.
Celeberrimus itaque LINNAEVS in *systemate*
Naturæ rhinocerotem jumentorum ordini
adsociat & generis intuitu pro specie ele-
phanti habet, licet adhuc incertus sit, &
quærat, an ad elephantos relegandus sit,
nec

nec ne? Doctissimus KLEINIVS in *summa du-*
biorum ad classem quadrupedum Linnæi, rhinocerotem ut irreconciliabilem elephanti hostem ad porcorum familiam relegat. Et profecto! si rostrum ejus porcino æmulum, oculos non procul ab extremo rostro parvos, porcinatorum instar formatos, auriculas porcinas, callos in pedibus tres duntaxat, non quinque, ac denique vivendi genus, quo teste PAVLO VENETO more porcorum libenter in luto & immunditiis moratur, confidero, non possum non, quin primas Kleinianæ sententiæ deferam. Ast propter alias, pene multas, in descriptione belluæ notatas rationes, nec ordo jumentorum, (cujus esse nequit rhinoceros ob denegatum adjumentum, quod vera jumenta hominibus diversimode inserviando præstant) nec genus elephanti pro hoc animali quicquam decernit, cum potius mea sententia sui sit

D

generis

generis animal, cujus characterem genericum juxta ac specificum ex ignorantiae tenebris erutum nondum possident eruditi.

Quod denique patriam & solum natale horum animantium spectat, hoc ipsum sitiens præbet Africa & India subsolana. Sic testibus LVDOLFI & JEREM. LOBO frequenter in Abyssinia, rarius in Aethiopia reperiuntur rhinocerotes. Asiæ vero plures longe esse regiones hanc belluam in vastissimis desertis alentes, scriptorum per plurimos inveni unanimes. WALTHERVS SCHVLZIVS Harlemensis in *Itinere Orientali* confirmat Rhinocerotes copiose in Bengalæ regni desertis, imprimis circa fluvium Pipeli & Gangeticas oras paludosas & sylvestres reperiri. Non minus maximæ Indiarum Orientalium insulæ Sumatra, Borneo, Java, horum animalium feraces sunt. Imo Chinense Imperium hanc belluam fovet, imprimis provincia ejus Suchuen dicta,

dicta, quod ipsum præter NEVHOFIVM in
Legatione Batavica novissimus scriptor DV HALDE
confirmavit.

Pro pabulo naturali belluæ non sunt
plantæ molles succulentæ ac delicatæ, sed
cardui ac spinosi frutices, imprimis frutex
singularis junipero, quoad externam faci-
em affinis, qui ab incolis Capitis bonæ spei
Frutex rhinocerotis ideo dicitur. Dolendum
saltem memoratum KOLBIVM, qui hæc omnia
fideliter refert, hujus plantæ in *Catalogo stir-
pium* circa hoc promontorium nascentium
nullam prorsus mentionem fecisse.

Unica nunc superesse videtur quæstio
quomodo nimirum hæc bestia omnis vincu-
li impatiens, semel adulta, à possessore, hanc
ipsam nobis exponente, adeo facta sit mitis
& mansueta? quærenti itaque hujus rei
causam respondit, hoc ita factum esse, quod
belluam hanc, cum adhuc pullus esset, cæ-
perit & in domo sua educaverit. Qua

ratione ferocissima animalia ex feritate ad mansuetudinem traduci posse docent olim Psilli & Marfi, hodie Indi circulatores maximos & venenatos serpentes ad arbitrium innoxie tractantes & moderantes.

Sed præter illas de rhinocerote relationes, quibus sexcentas alias si operæ pretium foret, adjicere possem historias, duo adhuc, eaque amplissima, quæ ex hoc animali capiunt mortales, breviter sunt commemoranda emolumenta, quorum alterum pharmaca, alterum vero alimenta respicit. Istarum enim regionum gentes vescuntur carne rhinocerotis, ut cibo suavissimo & ad concoquendum facili; quod & cum magno appetitu semper fecisse, laudatus de se testatur KOLBIVS. Quamquam inficias ire nolim hoc intelligendum esse de animali juniore, non annoso, cujus caro ex aliorum scriptorum testimonio tam nervosa est, ut dentes ferratos exigat.

In

In medicina pellis, cornu, & sanguis rhinocerotis tanquam probatæ virtutis alexipharmaca & antidota laudantur plurimis, ita ut medicus quidam Bataviæ degens ex pelle hujus animalis salem eduxerit in curandis per plurimos morbis præstantissimum. Idem & *Acta Hassniensia* de spiritu quodam per ignem ex cornu rhinocerotis elicitto & adversus varias ægritudines commendando, pariter laudibus extollunt, cujus rei veritas inde magis liquet, quia vinum, in quo rhinocerotina pellis per noctem macerata, adversus malignas febres optimum est remedium. De eodem cornu plures, sigillatim vero laudatus KOLBIVS propria convictus experientia refert, id scyphi in modum excavatum nullum in se posse ferre venenum, quin statim rumpatur; vinum autem quodvis infusum illico fermentare & ebullire,amenta pariter & schidia a tornato ejusmodi

modi scypho residua sedulo conservari, ut
præstantissimam medicinam contra spas-
mos, convulsiones, imo ipsum morbum
caducum. Lusitanorum practici hodie
cornu hoc in lamellas diffindunt, quas in
calceis soleæ loco gestatas supramodum
commendant in adfectibus podagricis &
arthriticis. Denique cruor hujus belluæ
in sole intra intestinum proprii animalis
ficcatus, & interne exhibitus, longe poten-
tiores in resolvendo humorum coagulo &
consolidandis vulneribus internis fertur
habere vires, quam hircinus sanguis, vel
quivis alius, si nempe ex vino vel Coffe
decocto præbeatur. Ut taceam nunc mul-
tiplicem usum œconomicum in colendis
stirpibus & terris præparandis, ubi fimum
rhinocerotis omni alii longe præferunt oli-
tores. Ut taceam denique insignem apud
veteres Romanos usum, quibus cornu in
balneis pro gutto erat, ad oleum loturis
idoneum conservandum. Possẽ

Possẽm si vellem catalogum remedio-
rum ex hoc animali depromptorum lon-
giori enumeratione mirum in modum per-
texere, sed admonet me nunc diei hujus
solennitas successoris in rectoratum Aca-
demiæ, quem cum per procerum suffragia,
ordinemque hætenus receptum constitu-
tum habeamus virum Excellentissimum
JOH. CHRISTOPHORVM PESLERVM juris utri-
usque Doctorem & Codicis Professore
publicum Ordinarium Celeberrimum, fau-
torem & Collegam nostrum conjunctissi-
mum, eundem perhumaniter rogo, velit
animi sui sententiam de acceptando Re-
ctoris munere privatim jam in Senatu
Academico expositam denuo publice
haud gravatim nobis aperire
& declarare.

